A keď sa už dopĺňoval päťdesiaty deň po Veľkej noci, totiž deň Letníc, boli všetci jednomyseľne spolu. A zrazu povstal z neba zvuk ako zvuk nesúceho sa silného vánku a naplnil celý dom, kde sedeli Skutky 2:1–2

Pán Ježiš Kristus si na začiatku svojho pôsobenia na zemi vyvolil dvanástich učeníkov. Vyučoval ich Božím pravdám, odhaľoval im Božie tajomstvá. V jeho službe prišiel čas, že svojich učeníkov začal pripravovať na to, čo sa malo zanedlho stáť: „Odvtedy začal Ježiš ukazovať svojim učeníkom, že musí odísť do Jeruzalema a mnoho vytrpieť od starších a od najvyšších kňazov a od zákonníkov a byť zabitý a na tretí deň vstať z mŕtvych“ (Matúš 16:21, Lukáš 24:6–7). Jeho slová sa naplnili tak, ako o ňom predpovedalo Písmo započnúc od Mojžiša a od všetkých prorokov. Zomrel za naše hriechy, bol pochovaný a na tretí deň vstal z mŕtvych.

Naplnilo sa všetko, čo bolo zjavené o jeho službe, utrpení, smrti, vzkriesení a o sláve za tým: „A povedal im: Toto sú moje slová, ktoré som vám hovoril, keď som ešte bol s vami, totiž že sa musí naplniť všetko, čo je napísané o mne v zákone Mojžišovom, v prorokoch i žalmoch. Vtedy otvoril ich um, aby rozumeli písmam. A povedal im: Tak je napísané, a tak musel Kristus trpieť a vstať z mŕtvych tretieho dňa“ (Lukáš 24:44–46; tiež Lukáš 24:25–27).

Pán Ježiš sa po svojom vstaní z mŕtvych štyridsať dní zjavoval živý svojim učeníkom. Bol s nimi, vyučoval ich o Božom kráľovstve a o budúcich udalostiach, Sk 1:3. Prikázal im, aby z Jeruzalema neodchádzali, ale čakali na zasľúbenie Otcovo, aby čakali, až budú zaodetí mocou Svätého Ducha, Skutky 1:4; „A hľa, ja posielam zasľúbenie svojho Otca na vás, a vy buďte v meste Jeruzaleme, dokiaľ nebudete odiati do moci z výsosti“ (Lukáš 24:49). V tento deň, na deň Letníc, sa toto naplnilo. V dňoch Kristovej pozemskej služby Svätý Duch ešte nebol daný, „... pretože Ježiš ešte nebol oslávený“ (Ján 7:39).

Udalosť, zoslanie Svätého Ducha, ktorú učeníci Ježiša Krista, tí, asi stodvadsiati zhromaždení spolu, teraz na päťdesiaty deň prežívali, mala pre nich, ako aj pre ďalších uverivších v Ježiša Krista, nesmierny význam a dosah na ich životy. Vtedy to bol pre nich priamy dôkaz o tom, že ich Majster a Učiteľ, vzkriesený Pán, bol oslávený a posadený po pravici Božej tak, ako o tom

hovoril počas svojej prítomnosti tu na zemi a kým ešte bol s nimi. „No, odteraz bude Syn človeka sedieť po pravici Moci Božej“ (Lukáš 22:69; tiež Matúš 26:64).

Pred desiatimi dňami boli niektorí z nich s ním na Olivovej hore a videli, ako ho oblak vzal pred ich očami hore do neba, (Sk 1:9). Vtedy ho fyzicky videli naposledy. Teraz na päťdesiaty deň sa naplnilo to, čo im bolo zasľúbené. V tento deň teraz každý z nich vedel, že ich Spasiteľ, ktorým svet pohrdol a ktorého ukrižoval, bol vyvýšený, oslávený a posadený po pravici Otcovej v nebesiach. Od Otca prijal tento dar Svätého Ducha a udelil ho svojim očakávajúcim učeníkom. Zoslanie tohto daru, zoslanie Svätého Ducha im dalo uistenie o tom, že Ježiš Kristus je v sláve Otcovej prítomnosti na mieste všetkej autority, moci a vlády nad celým vesmírom. „Toho istého Ježiša vzkriesil Boh, čoho sme my všetci svedkami. Vyvýšený súc teda pravicou Božou a dostanúc zasľúbenie Svätého Ducha od Otca vylial toto, čo vy teraz vidíte a čujete; Nech teda vie istotne celý dom Izraelov, že i Pánom i Kristom ho učinil Boh, toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali! “, Skutky 2:32–33+36.

Vtedy na Letnice sa zástupy pýtali: „Čo to všetko znamená?“ (Skutky 2:12). Skrze Petra je im pripomenuté Joelovo proroctvo (Skutky 2:16). A ďalej, že toto je výsledok vyvýšenia a oslávenia Ježiša Krista (Skutky 2:32–33 a tiež verš 36). Veriaci teraz vierou vedia a prijímajú, že Ježiš Kristus nie je len vzkriesený z mŕtvych a žije, ale je tiež vyvýšený a posadený po pravici Otcovej. V Písme je viacero miest, ktoré zdôrazňujú toto najvyššie vyvýšenie Ježiša Krista (pozri Ef 1:20–23; Flp 2:9–11; Žd 1:3; 1. Pet 3:22).

S udalosťou vyliatia Svätého Ducha na Letnice je spojený aj zrod Cirkvi. Tam v Jeruzaleme a vtedy na Letnice vznikla cirkev a skrze ňu je zjavené, zviditeľnené kráľovstvo Božie tu na zemi. Cirkev, telo Kristovo, je vytvárané a zjednotené Svätým Duchom. Cirkev a Svätý Duch sú nerozlučne spojené. Cirkev bez Svätého Ducha jednoducho neexistuje. Aj dary milosti určené pre budovanie Cirkvi sú v Písme dané do súvislosti s nanebovstúpením Ježiša Krista (Ef 4:8–12 a tiež 1. Pet 4:10–11). Tieto dary sú výsledkom Jeho víťazstva. Sú výdobytkami víťazného, vyvýšeného a osláveného Ježiša Krista.

Ježiš Kristus počas svojej pozemskej služby vystupoval v autorite Otcovej a v jeho mene. Nikdy nehľadal žiadnu česť alebo slávu pre seba. Svoje slová, svoje činy, svoju múdrosť a aj svoje zázraky nepripisoval sebe samému, ale zdôrazňoval, že koná skutky Otcove napriek tomu, že vydal svedectvo, že On a Otec sú jedno (napr. Ján 5:36; 9:4; 10:25; 10:32). „Ak nečiním skutkov svojho Otca, neverte mi; ale ak činím, aj keby ste mne neverili, verte tým skutkom, aby ste poznali a uverili, že je Otec vo mne a ja v Otcovi“ (Ján 10:37–38; tiež 14:10). Vždy zdôrazňoval, že činí vôľu Otcovu.

Keď Ježiš Kristus skončil svoju pozemskú službu a navrátil sa k Otcovi v nebesiach, zoslal Svätého Ducha. Rovnako aj Svätý Duch (Duch Kristov, Rim 8:9; Sk 16:7), nehľadá svoju vlastnú slávu, ale celá jeho služba na zemi a v cirkvi je vždy zameraná k vyvýšeniu, zvelebeniu a osláveniu Krista („A keď on príde, bude usvedčovať svet,...“ Ján 16:8–11; „Ten ma oslávi, pretože z môjho vezme a bude zvestovať vám“, Ján 16:14).

„Lebo kráľovstvo Božie nie je pokrm a nápoj, ale spravodlivosť, pokoj a radosť v Svätom Duchu. Lebo kto v tomto slúži Kristovi, je ľúby Bohu a dokázaný ľuďom“ (Rímskym 14:17–18)